

ΑΝΤΙΦΕΓΓΙΣΜΑΤΑ

Τραγουδι· δὲ ὁ ἀγρίκησα γύρα μου νὰ πλανιέσαι,
δίχως ἐντός μου ν' ἀπλωθεῖ τὸ μαγικὸ μεθύδι,
καὶ δίχως νὰ χαϊδέει μου τὸν πόνο ὁ γλυκαχός σου.
Γιὰ, σὲ λαλάει, ὁμορφονιός, γιὰ λυγρή, γιὰ γέρος,
τὸ ξύπνημά μου ἐστὶ ἀνακρούς, κι' ὁ πόθος μου μὲ
[σέρνει,
προσκυννῇ εὐλαβητικῇ, σιμά σου γιὰ νὰ γύρω.
Τραγουδι Ρουμελιώτικο, πάρε με στὰ φτερά σου
καὶ πηγαίνε με πέρα, ἐκεῖ ποὺ κάπια αὐγὴ ροδίζει.

*

Ἀποδοχάρης φέσξε καὶ χούμνηξαν τὰ ῥίγη
στὸν κήπο, ποὺ τὸν ἄγγιξε ὁ χαμός τοῦ χινοπώρου.
Ἀπελπισμένα τρέμουνε καὶ δέρνουνται τὰ κλώνια.
Ὁνειρο τώρα ἡ ζεστασιὰ καλοκαιρῆς γαλήνης...
Κ' ἕνα κρυφαναστένναγμα καὶ κάποιον παραπόνι,
διαδαίνει πὰ στὰ λούλουδα, χύνεται μεσ' στὰ φύλλα,
σκαλώνει στὰ κλωνόκλαρα, γυρνᾷ στὰ μονοπάτια
κι' ὀρμᾷ νὰ βρεῖ παρηγοριὰ στὰ βάθια τῆς ψυχῆς
[μου...]

*

Ἐλάτα γιγαντόκορμα ποὺ χαίρεστε τὰ οὐράνια,
ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ τοῦ ἥσκου σας μὲ δέχτηκεν ἡ
[ἀγάπη,
τὸ βλέμμα μου ἀναγάλλασε καὶ γιόρτασε ἡ καρ-
[διά μου,
τί βοήκα ἀνάμεσα σὲ σὰς μιὰ γνώριμην ἀγκάλια.
Κάτι κρυφὸ κ' ἐγκάρδιο μὰς δένει ἐμᾶς—τὸ νοιώθω.
Ὅπου βρεθῶ κι' ὅπου σταθῶ λαχτάρα μου εἶναι
[πάντα
στούς τόπους σας τοὺς ἀψηλούς ὁ νοῦς μου νὰ
[πλανιέται.
Μὴν εἶναι αὐτοῦ ἡ πατρίδα μου; Μὴν εἶστε μου
[οἱ παποῦδες;

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ἀπὸ ἕνα τηλεγράφημα σταλμένο ἀπὸ τὴ Ρώμη, μα-
θαίνουμε πὺς πέθανε ὀξύντατος ἡμερῶν ἡ κοσμοζά-
κουση Ἱταλίδα θεατρίνα Ριστόρη. Ἡ Ριστόρη, φουμι-
σμένη ὄσο καὶ ἡ γαλλίδα Ραχὴλ, ἔφισε ὄνομα τιμημένο
καὶ σεβαστὸ στὴν ἱστορία τοῦ θεάτρου. Παράστησε στὰ
μεγαλύτερα θέατρα τοῦ κόσμου καὶ γράφτηκαν ὀλόκληρα
σοβαρὰ ἄρθρα γιὰ τὴν ἀψιγέδιαστη τῆς τέχνη.

Στὴ Νορβηγία εἶναι ἕνας πολὺ σοφὸς καὶ πραχτικὸς
νόμος. Δὲν ἔχει κανεὶς ἐκεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ξοδέψει στὴ
καφεναῖο ἢ στὸ κρασποποιεῖο περισσότερο ἀπὸ τριάντα λε-
φτά. Τί θὰ γινότανε ἔραγες ἂν ἡ βουλὴ μας ψήφισε ἕναν
τέτοιο νόμο; Πρῶτα πρῶτα δὲν πιστεύουμε νὰ βρισκότανε
ναὶ τόσο καλοπροαίρετος βουλευτὴς γιὰ νὰ τὸν προτείνει.

γυναῖκα. Ὅλος ὁ χαλκισμός ἐμοιάζει νὰ γινότανε γιὰ
τὸ ζεμπίλι ποὺ βαστοῦσε καὶ ποὺ ὅλοι τὸ κοιτάζανε
μὲ γουρλωμένη τρομαρά. Πῆγε καὶ τ' ἀπῆλθε δι-
πλα στὸ φραγελί τοῦ πηγαδιοῦ. Τ' ἀπῆλθε καὶ
τραβήχτηκε—λὲς κ' εἶτανε δαυλὶ ἀναμένο ποὺ λίγο
ἀκόμα καὶ τῆς ἔκαιγε τὸ χέρι.

Τὸ ζεμπίλι ἄνοιξε. Μέσα μισκομιότανε ἀγγε-
λοκάμωτο παιδί—τριανταφυλλένιο σὰν τίς ροδοδά-
φνες τοῦ Εὐρώτα.

Τὸ πλῆθος μούγκρισε. —Τὸ τελώνιο, τὸ σμερ-
δάκι, τὸ δαμονικό!

—Παναγία βόηθα, σκλήρισε ἡ παπαδιά, τί εἶ-
ναι αὐτὸ ποὺ μὰς ἔφερες στὸ ζεμπίλι, κερὰ Λα-
σκαροῦ;

Μὲ φωνὴ στριγγιὰ καὶ μὲ τὰ χέρια στοὺς γο-
φούς μιλοῦσε τώρα ἡ Λασκαροῦ:

—Εἴχαμε πᾶσι κάτω στὸ ποτάμι νὰ πλύνουμε
τὸ πουνό. Καὶ κεῖ ποὺ χτυπούσαμε τραγουδώντας
τὰ σκουτὰ σὰν κλάματα μὰς φάνηκε πὺς ἀκού-
σαμε. Πεταχτήκαμε. Κι ἄξαφνα ἡ Κάλω σέρνει τίς
φωνές. —Τὸ τελώνιο στὸ ποτάμι! —Τρέξαμε νὰ
δοῦμε. Κόντα στὸν ὄχτο ἐπλεξε τὸ δαιμόνιο ἀκου-
μισμένο σὲ δάφνης πλεγμένα κλαριά. Γύρω του χο-
ρεύανε τὰ ζωτικά πιασμένα ἀπὸ τ' ἄσπρα τους

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κινδύα τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), ἑστὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εὐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῇ].

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπρὸς τὰ κ' εἶναι ἐνὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΑΛΛΑΞΕ

ἡ Ἀστυνομία μας—ἄλλαξε δηλ. ὄνομα, ἄλλα-
ξε στολή, ἀπὸ Ἀστυφυλακὴ ἔγινε Χωροφυ-
λακὴ. μὰ στὴν ψυχὴ φοβούμεσθε πὺς θάμεινε
ἡ ἴδια, Ρωμαϊκὴ Ἀστυνομία, μὲ ὅλες τίς ἔλει-
ψες καὶ μὲ ὅλες τίς κακομοιριές καὶ μὲ ὅλες
τίς μετρηματιές ἀκόμα.

Οἱ ἴδιοι ἀνδρῶποι ἀλλιώτικα ντυμένοι. Καὶ
τὸ χειρότερο, μὲ μικρότερο μιστό. Νά ἡ και-
νούρια Ἀστυνομία μας, ποὺ θάναί δίχως ἄλλο
ἐλευνότερη ἀπὸ τὴν παλιά. Γιατί τοὺς τίμους
ἀστυφύλακες δὲν τοὺς φτεῖναι ἡ στολή· τοὺς
φτεῖναι τὸ καλὸ ξεδιάλεγμα· καὶ καλὸ ξεδιά-
λεγμα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ψωρο-
μιστοὺς ποὺ δίνει ἡ Κυβέρνηση σὶνὸν κάθε
ἀστυφυλακο-χωροφύλακα. Μὲ τέτοιο γελοῖο μι-
στὸ ποὺ δὲ σώνει οὔτε μὲ ξερό ψωμί νὰ ζήσει
κανεὶς, ποῖός ἄνθρωπος πιά σέβεται τὸν ἑαυτὸ

μαντήλια, μὰ καθὼς ἀνέβαινε ἡ καταχνιὰ χαθή-
κανε κι αὐτὰ στὸν ἀέρα. Τὸ τελώνιο χαμογελοῦσε
ἀκόμα μὲς τὴ λαμπάδα τοῦ νεροῦ. Τοῦ ρίξαμε πέ-
τρες μὰ δὲ βουλοῦσε. Καὶ καθὼς σίμωσε σ' ἐνὸς
πλατάνου ρίζα ἡ Πυργούλα...

—Ὅχι, ἡ Φώτισσα, πετάχτηκε μιὰ κοπέλλα.

—Ἀπλωσε τὸ χέρι τῆς καὶ τ' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ
μαλλιά. Τσιμουδιά δὲν ἔβγαλε. Μὰ καθὼς τὸ πῆρα
στὰ χέρια μου δοκίμασε νὰ μὲ τσαγκρονηθῇ μὲ τὰ
φαρμακερά του νύχια. Τόβαλα στὸ ζεμπίλι καὶ σὰ
τὸ κουβάλησα. Μὰ χάθηκε ἡ καρδιά στὰ στήθια
μου. Καλὰ ποὺ μοῦ εἶχαν ὀρμηγεμένα κάτι ἀγκιὰ
νὰ φυλαχτῶ. Καὶ τώρα ἄς τὸ ξορκίσω ὁ παπᾶς!

—Νὰ τὸ κάψω, φώναξε μ' ἕνα στόμα ὁ λαός.
Βρασμένο ξεῖδι στὸ στόμα του!

Ὁ παπᾶς Γρηγόρης σίμωσε στὸ ζεμπίλι καὶ κοι-
τάζε τὸ μωρὸ ποὺ κοιμότανε:

—Χριστιανοί μου, εἶπε, τὸ δύστυχο εἶναι ἀν-
θρώπου πλάσμα. Ποῦ τὸ εἶδατε τὸ δαιμονικό; Κλε-
φτογέννας παιδί.

—Δὲ βλέπεις πὺς ἀφρίζει τὸ στόμα του;
Εἶπε ὁ Κώστας ὁ φουνάρης; καὶ σκούπισε μὲ τὸ δά-
χτυλο τὸ δρωμένο του μέτωπο.

—Γάλα εἶναι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ παπᾶς σκύ-

του καὶ ποὺ ἔχει ἀπόφραση νὰ δουλέψει καλο-
συνειδήτα, πᾶσι νὰ ντυθεῖ τὴν ἀστυνομικὴ στο-
λή; Ποῖός εἶναι αὐτός ὁ ἥρωας ποὺ γιὰ νὰ
μὴν πεθάνει ἀπὸ τὴν πείνα δὲ θὰ πᾶσι νὰ κά-
νει συντροφιά μὲ φανυλόβιους, δὲ θὰ κλείσει
τὰ μάτια του στὰ λωποδυτικὰ κατορθώματα,
δὲ θὰ προστατέψει κάθε βρωμερὸ στοιχεῖο;

Τὸ ζήτημα εἶναι λυμένο πιά· γιὰ νὰπο-
χτήσουμε ἀστυνομία τῆς ἀθροπίας πρέπει νὰ
ξοδιάσουμε· ὁ παρὰς, ὁ γερός μιστὸς δηλ. κι
ὄχι ἡ στολή, εἶναι τὸ μαγικὸ ραβδί ποὺ θὰ
μεταμορφώσει τὸ σημερινὸ ρέμπλο ἀσκέρι σὲ
ἀληθινὸς φύλακες τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιου-
σίας τοῦ πολίτη καὶ ποὺ θὰ σπρώξει τίμους
καὶ καλοσυνειδήτους πολίτες νὰ ντυθοῦν τὴ
στολή τοῦ ἀστυφύλακα. Ὅσο δὲ γίνεται αὐτὸ
κι ὅσο ἡ Κυβέρνηση δὲν ἀποφασίζει νὰ κόψει
ἀπ' ἄλλου περιττὲς δαπάνες καὶ νὰν τίς ρήξει
στὴν Ἀστυνομία, οὔτε Ἀστυνομία θάχουμε
οὔτε ὁ κ. Διευθυντὴς θὰ λείει τὴν ἀλήθεια ὅτα
βεβαιώνει ἐπισήμῳ τὰ τὰ τὸν κ. Ὑπουργὸ
πὺς ἡ χωροφυλακὴ πῆρε τὸ πρᾶμα μ' ἐνδοι-
σιασμό καὶ θὰ πασώσει νὰ φανεῖ «ἀνταξία
(ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς θὰ φανεῖ ἀνταξία)
τῆς ἐμπιστοσύνης» ποὺ τὸ Κράτος τῆς ἔδωσε.

«Η ΕΣΤΙΑ»

στὸ φύλλο τοῦ περασμένου Σαββάτου δημοσίεψε τὰ
κείμενα γιὰ τὸν «Ἀνθρώπινον Μηχανισμό».

Ἡ κυρία Ἀλεξάντρα Παπαμόσκου ἐξέδωκεν
εἰς τεύχος μίαν μετὰφρασίν τῆς, δημοσιευθεῖσαν ἤδη
εἰς τὸν «Νουμᾶν», ἀγγλικῶς βιβλίου ἀνθρωπολογίας
ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἐκείνα βιβλία τὰ ὁποῖα διδάσκουν
τὴν Ἐπιστήμην ὑπὸ μορφήν ὥραιας ἱστορίας.

Τὸ βιβλίον ἔχει τίτλον «Ὁ Ἀνθρώπινος Μηχα-
νισμός». Μετεφρασθὴ ὅμως εἰς γλῶσσαν, ἥτις ὅμιλε
διὰ «αρχαῖς κοίνας», διὰ «τὰ δύο φυλλοράκια τοῦ δι-
πλόκορφου» καὶ «αἰμάστανα».

Καὶ σκέπτεται κανεὶς πῶσον πολῦτιμα θὰ ἦσαν
διὰ τὸν λαὸν παρόμοια βιβλία μεταφραζόμενα εἰς
γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν νὰ ἔννοον καὶ ἄλλοι πλὴν τοῦ
μεταφραστοῦ.

Ὁ Σύλλογος τῶν «Ὁφελίμων Βιβλίων» θὰ ἦτο
εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίδων τοιαῦτα βιβλία.

Ἡ «Ἐστία» ὅμως δὲ σταμάτησε σ' αὐτὰ· στὸ
φύλλο τῆς Κυριακῆς προκήρυξε καὶ διαγωνισμό —τὸ

βόντας στὸ παιδί. Θὰ τὸ βύζαινε ἡ μάνα του πρὶν
τ' ἀπορρίξῃ.

—Δεῖξε του τὸ σταυρὸ τοῦ Σωτήρα, εἶπε τότες
ὁ Δάσκαλος καὶ σούφρωσε τὰ φροντωτά του φρύδια.

—Καλὰ τὸ λείει ὁ Δάσκαλος, φώναξαν πολλοί.
Τὸ σταυρὸ, τὸ σταυρὸ!

Ὁ παπᾶς πῆρε τὸ χρυσὸ σταυρὸ ποὺ κρεμότανε
στὸ στήθος του καὶ τὸν εἶδε τοῦ παιδιοῦ. Ὁ ἥλιος
ζωπῆρε τὸ μάλαμα κ' ἡ ἀχτιδοβολία του ἔκαμε
τὸ μωρὸ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ στραβομου-
ριάσῃ. Φρίκης ἀνατριχίλα συγκρόωσε τὸ πλῆθος.
Μὲ κυρτὸ ποδοπάτημα, σπρώχνοντας καὶ λαχανιά-
ζοντας, μαζευτήκανε πρὸ κοντὰ νὰ δοῦν τὸ τελώνιο
ποὺ ἀποστράφηκε τὸ σταυρὸ.

—Εἶδες, εἶδες! Τρομαρά τὸ πῆρε. Σταύρωσε το,
καταχνιάσε το, ἀφάνισε το, παπᾶ Γρηγόρη!

Ὁ γέρος ἀνασηκώθηκε μ' ὄλη του τὴν κορ-
μωστασιά:

—Μὴν εἶστε παιδιά. Τὸ φῶς τὸ πείραξε σὰς
λέω. Ἀνθρώπος εἶναι καὶ μὴν ξεπαίζετε. Ἀλήθεια,
δὲ θὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὸ σπαράξετε. Ἐγὼ σπῖτι μου
τὸ παίρνω νὰ τὸ ζήσω.

—Ρῶτα καὶ μένα, παπᾶ μου, ρῶτα καὶ μένα,
ξεφώνησε ἡ κερὰ Περμάχω. Δαιμόνους στὸ σπιτικό